

Arrest

nr. 256 864 van 21 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 18 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 april 2021.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die *loco* advocaat E. VAN DER HAERT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in september 2019 in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen.

Verzoeker betwist vooreerst de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland zou genieten. Hij stelt dat door de verwerende partij is nagelaten om na te vragen of in casu in Griekenland aan verzoeker een verblijfstitel zou worden verschaft bij terugkeer en dat er zich geen kopie van de verblijfsvergunning in het administratief dossier bevindt.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet betwist dat hij internationale bescherming in Griekenland heeft verkregen, maar hij stelt zich de vraag of hij het actueel nog zou genieten. Er dient te worden op gewezen dat een beschermingsstatus slechts kan ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Hiertoe dient bovendien een uitdrukkelijke beslissing worden genomen. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het aan hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat verzoekers internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn beschermingsstatus niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Waar verzoeker nog verwijst naar recente arresten van de Raad, wijst de Raad er vooreerst op dat precedenterwerking niet wordt aanvaardt in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Zoals supra reeds aangehaald, heeft verzoeker niet aangetoond niet te beschikken over een beschermingsstatus, of indien dit niet het geval is, hij deze niet zou kunnen vernieuwen.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontcrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en

integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Verzoeker gaat op geen enkele manier in op de motieven in de bestreden beslissing. Zo wordt er in de bestreden beslissing omtrent de voorgehouden seksuele aanranding gesteld dat verzoeker geen ernstige pogingen heeft genomen om er zijn rechten te doen gelden, nu hij hiervoor nooit naar de politie is geweest. Omtrent het betoog van verzoeker dat er geen sprake zou zijn van sociale huisvesting, gezondheidszorg, toegang tot scholing, toegang tot de taal en werk, stelt de commissaris-generaal dat verzoeker hiertoe niet aantoonde de nodige stappen te hebben genomen om hieromtrent informatie te bekomen, dat blijkt dat de Griekse autoriteiten aan hun plicht om ondersteuning te bieden zouden hebben verzaakt of dat verzoeker zijn rechten dienaangaande heeft doen gelden.

Waar verzoeker nog meermaals verwijst naar arresten van de Raad, volstaat het om te verwijzen naar wat hierover reeds supra werd gesteld onder punt 2.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij helemaal geen bescherming zal krijgen in Griekenland vermits er geen enkel bewijs voorhanden is dat zij er nog een verblijfstitel heeft. Zij wijst op de verklaringen die zij heeft afgelegd waaruit blijkt dat zij de redenen heeft aangegeven waarom zij naar België is gekomen. De verzoekende partij licht toe dat zij geen werk had, niet kon genieten van gezondheidszorg en ook niet de mogelijkheid kreeg aangeboden om de taal te leren. Bovendien werd zij op een seksuele manier misbruikt in Griekenland. Deze redenen en het feit dat haar zus in België verblijft, maken dat zij vluchtte uit Griekenland, zo stelt verzoekende partij.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt dat zij helemaal geen bescherming zal krijgen in Griekenland vermits er geen enkel bewijs voorhanden is dat zij er nog een verblijfstitel heeft, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende gronden van voormelde beschikking:

“2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in september 2019 in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen.

Verzoeker betwist vooreerst de vaststelling van de commissaris-generaal dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland zou genieten. Hij stelt dat door de verwerende partij is nagelaten om na te vragen of in casu in Griekenland aan verzoeker een verblijfstitel zou worden verschaft bij terugkeer en dat er zich geen kopie van de verblijfsvergunning in het administratief dossier bevindt.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet betwist dat hij internationale bescherming in Griekenland heeft verkregen, maar hij stelt zich de vraag of hij het actueel nog zou genieten. Er dient te worden op gewezen dat een beschermingsstatus slechts kan ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Hiertoe dient bovendien een uitdrukkelijke beslissing worden genomen. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het aan hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat verzoekers internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn beschermingsstatus niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen.

Waar verzoeker nog verwijst naar recente arresten van de Raad, wijst de Raad er vooreerst op dat precedentwerking niet wordt aanvaardt in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen, en deze heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Zoals supra reeds aangehaald, heeft verzoeker niet aangetoond niet te beschikken over een beschermingsstatus, of indien dit niet het geval is, hij deze niet zou kunnen vernieuwen.”

De Raad verwijst naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). De verzoekende partij brengt ook geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de haar verleende status conform voormelde richtlijn, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt in dit verband verder op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu*, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). De verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij in Griekenland actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken.

De Raad wijst er tevens op dat er onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. De verzoekende partij lijkt dit uit het oog te verliezen. Het komt te dezen aan haar toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het bekomen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. De verzoekende partij laat na dergelijke bewijzen te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er desgevallend haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen. De verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen waar zij ter terechtzitting aanhaalt dat zij helemaal geen bescherming zal krijgen in Griekenland vermits er geen enkel bewijs voorhanden is dat zij er nog een verblijfstitel heeft.

4.2. De Raad herinnert er voorts aan dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd is, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting wijst op de verklaringen die zij heeft afgelegd waaruit blijkt dat zij de redenen heeft aangegeven waarom zij naar België is gekomen en waar zij toelicht dat zij geen werk had, niet kon genieten van gezondheidszorg en ook niet de mogelijkheid kreeg aangeboden om de taal te leren, evenals waar zij aanhaalt op een seksuele manier te zijn misbruikt in Griekenland, wijst de Raad op volgende gronden van voormelde beschikking waarin hieromtrent wordt uiteengezet hetgeen volgt:

“Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te

weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.”

De Raad beklemtoont dat in navolging van voormelde rechtspraak de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, te weerleggen. In voormelde beschikking wordt uiteengezet dat uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. De verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, zoals eerder in voormelde beschikking werd vastgesteld: “nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. Verzoeker gaat op geen enkele manier in op de motieven in de bestreden beslissing. Zo wordt er in de bestreden beslissing omtrent de voorgehouden seksuele aanranding gesteld dat verzoeker geen ernstige pogingen heeft genomen om er zijn rechten te doen gelden, nu hij hiervoor nooit naar de politie is geweest. Omtrent het betoog van verzoeker dat er geen sprake zou zijn van sociale huisvesting, gezondheidszorg, toegang tot scholing, toegang tot de taal en werk, stelt de commissaris-generaal dat verzoeker hiertoe niet aantoonde de nodige stappen te hebben genomen om hieromtrent informatie te bekomen, dat blijkt dat de Griekse autoriteiten aan hun plicht om ondersteuning te bieden zouden hebben verzaakt of dat verzoeker zijn rechten dienaangaande heeft doen gelden.”

De verzoekende partij slaagt er niet in hieraan afbreuk te doen door ter terechtzitting opnieuw te verwijzen naar haar verklaringen waaruit naar haar mening blijkt dat zij de redenen heeft aangegeven waarom zij naar België is gekomen en waar zij toelicht dat zij geen werk had, niet kon genieten van gezondheidszorg en ook niet de mogelijkheid kreeg aangeboden om de taal te leren, en evenmin door te herhalen op een seksuele manier misbruikt te zijn in Griekenland. Dit, met name het herhalen en louter tegenspreken van voormelde vaststellingen zonder meer, plaatst het vastgestelde niet in een ander daglicht. De begunstigde van internationale bescherming dient de nodige inspanningen te leveren om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt op dat uit de verklaringen van de verzoekende partij niet blijkt dat de Griekse autoriteiten zouden hebben verzaakt aan hun plicht om haar de nodige ondersteuning te bieden en evenmin dat zij geen beroep zou hebben kunnen doen op de rechten waarover zij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland beschikt. Tevens voegt hij terecht toe dat na het verkrijgen van haar verblijfsstatuut, van de verzoekende partij wordt verwacht dat zij werk zoekt en zelf voor haar huisvesting instaat. De Raad benadrukt dat waar de verzoekende partij opnieuw hekelt geen toegang tot de gezondheidszorg en scholing te hebben gehad, het eveneens aan de verzoekende partij toekomt om

op overtuigende wijze aan te tonen dat zij de nodige ernstige pogingen ondernomen heeft om er haar rechten te doen gelden, hetgeen niet blijkt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt vast dat de verzoekende partij met betrekking tot haar medische problematiek niet concreet aantoont dat haar mogelijkheden of beperkingen om in dit verband haar rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of de beperkingen waarmee ook de onderdanen van Griekenland geconfronteerd kunnen worden en dat de verzoekende partij bovendien zelf toegeeft dat zij geen indicaties heeft dat zij op vlak van gezondheidszorg minder rechten heeft dan de Grieken. Een bemerking in dezelfde zin geldt waar de verzoekende partij opnieuw verwijst naar de seksuele aanranding waarvan zij het slachtoffer zou zijn geworden. Zij toont niet op overtuigende wijze aan dat zij, rekening houdende met haar individuele situatie, de nodige ernstige pogingen heeft ondernomen om er haar rechten te doen gelden en bescherming te zoeken bij de Griekse autoriteiten. Samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen benadrukt de Raad dat van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland haar biedt om bescherming te zoeken. Hierbij weze het herhaald dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dergelijke informatie *an sich* volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Ook het feit dat de verzoekende partij haar zus in België verblijft, is geen afdoende element om het vastgestelde in een ander daglicht te plaatsen. In zoverre de verzoekende partij hiermee doelt op een procedure (verblijf in België op grond van) gezinshereniging, wijst de Raad er nog op dat die procedure en de procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden. Het betoog ter terechtzitting kan dan ook geenszins overtuigen.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen dienstige argumenten bijbrengt die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen. Zij toont derhalve niet aan dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS